

## REFERATEN.

### Behandeling van het acute longoedeem bij nierziekte —

In het verloop van nierziekte komt het nu en dan tot aanvallen van acuut longoedeem, die het leven ten ernstigste bedreigen. L. EHRENBERG, de leider der inwendige afdeeling van het provinciaal ziekenhuis te Falun (Zweden), heeft bij dergelijke aanvallen dadelijk goed resultaat gezien van de door TORMAI en door VON TABORA bij sommige hartaandoeningen aanbevolen afbinding van de vier ledematen. Zoowel objectief als subjectief trad onmiddellijk verbetering in, zich uitend door verdwijnen van de dyspnoe en van het typische sputum, afnemen van de polsfrequentie, verbetering van het uitzien en gevoel van verlichting en verruiming bij den lijder. De afbinding wordt gedurende een half uur volgehouden. Vóór het wegnemen kan men zoo noodig kamfer en digitalispraeparaten inspuiten.

De hier gerefereerde mededeeling is opgenomen in de *Deutsche med. Wochenschrift* No. 14, 1922.

D. H. KOETSER.

**Over histopine en histoplast.** — Reeds vóór den oorlog heeft A. VON WASSERMANN een middel uitgevonden tegen furunculose, dat bestond uit (opgeloste?) staphylocokken in zalf of gelatine en dat bestemd wat plaatselijk immuniseerend te werken. Hij noemde dit middel „histopin”. Ik heb mij in verscheidene gevallen kunnen overtuigen van de gunstige werking van het middel bij chronisch recidiveerende hordeola bij patiënten, die door de vaccinatie volgens WRIGHT niet gebaat werden. Toen het middel in den oorlog niet te verkrijgen was, heb ik zelf een zalf vervaardigd, die gedooide staphylocokken bevatte en in vele gevallen kon ik hiermede mijn patiënten van nut zijn. Ook bij kleinere furunkels helpt het middel dikwijls, indien het in het begin van het ontstaan van den furunkel wordt toepepast.

VON WASSERMANN heeft nu nog eens een theoretisch betoog tot aanbeveling van zijn middel gehouden en verder meegedeeld, dat hij het nu op pleister aanwendt (histoplast). (*Münch. Med. Woch.* 1922, bldz. 596). Hij beschrijft de goede gevolgen, die hijzelf van dit middel ondervond, toen hij aan furunculose leed. Ofschoon het middel, hetzij histopine of histoplast, zeer zeker niet de vaccinatie volgens WRIGHT kan vervangen (hierover spreekt VON WASSERMANN in het geheel niet), kan ik het toch voor de boven genoemde gevallen aanbevelen.

L. K. WOLFF.

**Isohaemagglutininen bij verschillende rassen.** — F. VERZÁR en O. WESZECZKY hebben bij verschillende menschenrassen het voorkomen van de isohaemagglutininen bestudeerd (*Biochemische Zeitschrift*, dl 126, 1921, bldz. 33). Men neemt veelal aan, dat er wat deze agglutininen betreft vier groepen van menschen zijn te onderscheiden en sommige onderzoekers, waaronder ook de schrijvers, meenen, dat deze onderscheiding op twee eigenschappen der roode bloedlichaampjes berust. Die van de tweede groep zouden een eigenschap A bezitten, waardoor zij door serum

van groep 3 worden geagglutineerd, die van de derde groep zouden de eigenschap B bezitten, waardoor zij door bloedserum van groep 2 tot agglutinatie komen. Groepen een en vier zouden bloedlichaampjes bezitten, die of beide of géén der twee eigenschappen bezitten, groep één heeft dan ook erythrocyten, die door de sera van alle drie overige groepen worden geagglutineerd, terwijl dit met die van groep vier met géén der sera geschiedt. Voor het onderzoek brachten de schrijvers 2 druppels van een 5 pCt's. suspensie van de te onderzoeken erythrocyten samen met twee druppels bloedserum van groep twee en van groep drie. Zoo kon dus worden uitgemaakt, of de bloedlichaampjes de eigenschap A, of B, of wel beide of geen van beide bezitten. En men kan dus vaststellen, hoeveel pCt. van de onderzochte menschen tot groep 1, en tot de volgende groepen behooren en ten slotte ook, hoeveel maal de eigenschap A der erythrocyten vaker voorkomt dan B. En nu is het merkwaardige, dat deze verhouding, kortweg uitgedrukt als A/B bij de verschillende rassen geenszins dezelfde is. Waarnemingen bij soldaten van het leger der entente in den Balkan door L. en H. HIRSCHFELD leerden, dat bij Engelschen, deze „index” 4, bij Indiërs daarentegen 0.6 tot 0.8 is. Bij deze laatste overweegt dus eigenschap B. Dit zijn uitersten en bij andere volken worden veelal tusschenliggende waarden gevonden. De schrijvers vonden nu bij 1500 Hongaren (uit de streek van Debreczen) voor den index de waarde 1.6. Bij Duitschers, die in dorpen dicht bij Buda-Pest wonen, en afstammen van Duitschers, die zich daar vóór een paar eeuwen gevestigd hebben, vonden zij de waarde 2.9, overeenkomende met die, gevonden bij Duitschers in Heidelberg. En verder vonden zij bij Zigeuners (van „echt” ras), die naar men meent, uit Indië afstammen, waarden tusschen 0.5 en 1 en gemiddeld 0.6. Het voorkomen der eigenschappen A en B is dus afhankelijk van het ras en niet van de woonplaats of de voeding. Bij de Hongaren en bij de Duitschers, naast elkaar levend, werden geheel verschillende waarden gevonden, terwijl ook bij de orvervalschte Zigeuners nog een index te voorschijn komt, zooals bij de Indische volken.

RINGER.

**Het suiker-gehalte van slagaderlijk en aderlijk bloed.** — Om dit na te gaan heeft K. TURBAN bij een drietal honden een onderzoek verricht (*Zeitschrift für physiologische Chemie*, dl. 119, 1922, bldz. 4). Oudere onderzoekingen hieromtrent hebben dikwijls slechts weinig waarde, omdat men nog niet over een werkwijze beschikte, om met voldoende nauwkeurigheid in kleine hoeveelheden bloed dit gehalte te bepalen. TURBAN gebruikte de methode van BANG en verkreeg het bloed door aanprikken van de dij-slagader en van een ader van denzelfden poot. Over het algemeen heeft het slagaderlijk bloed het hoogste gehalte, hoewel bij één der dieren na 3 dagen hongeren het aderlijk bloed een gehalte van 0.092, het slagaderlijk van 0.073 pCt. bezat. Werd dit dier dan 150 gr. druivensuiker gegeven, dan steeg het gehalte zeer sterk, na een uur werden de waarden 0.353 en 0.273 pCt. gevonden, voortdurend bleef het gehalte van het slagaderlijk bloed het hoogst.